

พิสูจนน้ำผึ้ง

นำเสนอเมื่อ : 15 ม.ค. 2552

เป็นเรื่องยากมากที่จะพิสูจนน้ำผึ้ง (ว่าเป็นของแท้หรือไม่) ด้วยตัวเอง เพราะคุณสมบัติของน้ำผึ้งแท้ นั้น มีกลิ่น รส และสีไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับดอกไม้ที่ผึ้งได้นำหวานมา เช่น น้ำผึ้งที่ได้จากดอกกล้วยจะมีสีเข้มกว่าน้ำผึ้งที่ได้จากดอกลินจี่ ดอกเงาะดอกทุเรียน เป็นต้น การพิสูจนหาน้ำผึ้งแท้จึงต้องปล่อยให้เป็นหน้าที่ของนักวิจัยในห้องปฏิบัติการ ถูถามชาวบ้านหรือถามคนขายน้ำผึ้ง เขาอาจแนะนำให้หยดน้ำผึ้งลงกระดาษทิชชู ถ้าน้ำผึ้งไม่ซึม แสดงว่าเป็นของแท้ หรือน้ำไม่ซึ้ตมาจุ่มน้ำผึ้ง ถาซึ้ตไฟติดแสดงว่าเป็นน้ำผึ้งแท้ แต่วิธีดังกล่าวก็ไม่มีใครยืนยันว่าได้ผลถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์

สิริวัฒน์ วงษ์ศิริ

นักวิชาการผู้ศึกษาเรื่องผึ้งเขียนไว้ว่าน้ำผึ้งมีลักษณะแตกต่างกันขึ้นกับน้ำหวานจากดอกไม้ที่ผึ้งเก็บมาน้ำผึ้งที่ได้จากธรรมชาติจะมีรสหวานจัด กลิ่นหอม มีสีเหลืองอ่อน ๆ จนถึงสีน้ำตาลเข้ม แลวดแต่แหล่งที่ได้มา ในบ้านเราผึ้งที่ให้น้ำผึ้งตามธรรมชาติ ได้แก่ ผึ้งโพรง ผึ้งมิม และผึ้งหลวง ในปัจจุบันมีผู้นิยมรับประทานน้ำผึ้งกันมากขึ้น ทำให้ผลผลิตตามธรรมชาติมีไม่เพียงพอ

ดังนั้นจึงมีการเลี้ยงผึ้งเป็นอุตสาหกรรมผึ้งที่นำมาเลี้ยงเป็นผึ้งโพรง และผึ้งพันธุ์ (พันธุ์จากต่างประเทศ) น้ำผึ้งที่ได้จากผึ้งเลี้ยงนี้มีคุณสมบัติที่ดัดเทียมกับน้ำผึ้งที่ได้ตามธรรมชาติ ถาเลี้ยงอย่างถูกต้อง และยังสามารถเจาะจงให้ได้น้ำผึ้งจากแหล่งของเกสรดอกไม้ตามความต้องการ เช่น จากสวนลำไย ลินจี่ เป็นต้น โดยที่ผึ้งจะได้รับการดูแลเอาใจใส่ไม่ให้ขาดอาหาร ทำให้น้ำผึ้งมากกว่าผึ้งที่หาอาหารตามธรรมชาติ น้ำผึ้งมีราคาค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับน้ำตาล จึงทำให้มีการปลอมปนน้ำผึ้งขึ้น โดยการนำน้ำเชื่อมมาแต่งกลิ่นและเติมแบะแซเพื่อให้อูชน หรือนำน้ำเชื่อมมาขยอยให้มีสวนประกอบคล้ายน้ำผึ้งแล้วแต่งกลิ่น ลักษณะน้ำผึ้งที่ดีควรมีลักษณะขุ่นหนืดซึ่งแสดงว่ามีน้ำน้อย มีกลิ่นหอมของน้ำผึ้งและดอกไม้ตามแหล่งที่ได้มา ไม่มีฟองอันเนื่องมาจากการบุด ไม่มีไขผึ้งหรือตัวผึ้งปนใส มีสีเหลืองอ่อน ๆ ถึงสีน้ำตาล

คนไทยโบราณเชื่อว่าน้ำผึ้งเดือนห้าเป็นน้ำผึ้งที่ดีที่สุด

ความนิยมน้ำผึ้งโดยสากลนั้น หลักฐานทางโบราณคดีบ่งให้ทราบว่า มนุษย์รู้จักน้ำผึ้งมาตั้งแต่ ๗,๐๐๐ ปีก่อนคริสต์ศักราชและเชื่อกันว่าน้ำผึ้งเป็นอาหารที่ให้ความหวานที่เก่าแก่ที่สุดก่อนที่มนุษย์จะรู้จักปลูกพืชเพื่อผลิตน้ำตาล ในสมัยอียิปต์โบราณได้มีบันทึกในมวนกระดาษปาปิรัสอ้างถึงน้ำผึ้งว่าเป็นยารักษาโรค และเป็นองค์ประกอบของยารักษาโรคที่สำคัญ ๆ หลายชนิด ในมหากาพย์ของชนชาวฮิบรู ก็ได้อ้างถึงดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำผึ้ง นอกจากนี้ น้ำผึ้งยังถูกเอ่ยถึงในคัมภีร์ไบเบิล และในพระไตรปิฎกของพุทธศาสนาตอนที่พระพุทธเจ้าประทับในป่านอกเมือง มีลิงมาถวายน้ำผึ้งพร้อมกับรวงผึ้ง

สรรพคุณของน้ำผึ้งได้ถูกกล่าวถึงมาตั้งแต่ยุคโบราณ ชาวกรีกจะดื่มน้ำผึ้งก่อนลงแข่งขันกีฬาโอลิมปิก เพราะเชื่อว่าน้ำผึ้งช่วยขจัดความเมื่อยล้าได้ แพทย์ชาวอียิปต์โบราณใช้น้ำผึ้งช่วยสมานแผลในการผ่าตัดและเพื่อฆ่าเชื้อโรค ก่อนที่จะรู้จักแบคทีเรียเสียด้วยซ้ำ